

Anu Kaal:

mina ei saanud nii palju lapsele elada nagu mu ema

Primadonna Anu Kaal (75) avab emadepäeva puhul LP-le oma koduse pildialbumi, et jagada jutte emadusest ja perekeskis veedetud värvikatest hetkedest.

Ursula Nõu
ursula.nou@lehed.ee

Pidi tegutsema

1984 Tallinn ● Pildil on Anu esimesed õpilased: Ülle, Anu ise, Ülle ja Pille ning ees kontsertmeister Frieda Bernstein. „See oli üks mu elu raskemaid aegu. Mu mees [abikaasa Hillar-Kalev Kaal] oli just surnud ja mind kutsuti muusikaakadeemiasse tööle. Ma ei tea, kas ma üldse olin veel valmis sinna minema, aga läksin ja mida edasi, seda rohkem hakkas meeldima. Algul kartsin seda tööd, sest polnud kunagi kedagi õpetanud, aga pidin end tegevuses hoidma, sest muidu oleks kurbus maha murdnud. Õpetajana olin nõudlik. Hiina neiu, kes oli üks minu üliõpilastest, küsis, miks ma ütlen alati „not bad“, mitte kunagi „good“. No aga kui asi pole veel piisavalt hea, siis kuidas ma ütlen, et on? (Naerab.) Nüüd ei ole ma pea pool aastat enam õppejõuna tööl olnud. Eks ma ikka tunnen puudust.”

Palju reise

2015 Tallinn ● „Minu mees suri augustis 1983 ja Väino (Väino Aren, Anu Kaalu elukaaslane – U.N.) naine pool aastat hiljem jaanuaris. Pärast seda viis elu meid kuidagi kokku, nii et paari aasta pärast olime paar. Vanemas eas pole see kokkumine nii kerge, aga üks oleks kindlasti raskem. Meil on koos selline rahulik vananimeste

elu, kuhu mahub palju toredaid reise näiteks Ameerikasse, Austraaliasse, Hiinas. See pilt on tehtud minu 75 aasta juubelil. See oli Estonia teatri poolt väga tore õhtu. Kuna olen teinud üle saja „La traviata“ etenduse, kaasa arvatud võtnud osa, kui oli 150. ja 200. „La traviata“, siis etendati mu juubeli puhul just seda. Hiljem kutsuti mind lavale ja sooviti õnne.”

Neli põlvkonda

1990 Tallinn ● Pildil on Anu tütar Teele oma tütre Liisiga, Anu ema Linda ja Anu. „Ema oli mul palju parem inimene kui mina. Ma olen kohati irooniline ja vahest järsk, aga ema ei olnud seda mitte kunagi. Ma olin ta suur rõõm ja ta tegi kõik, et mul oleks hea. Minu lapsepõlves ei olnud kellelgi luksust ega rikkust ja nagu hiljem on aru saadud, polegi seda üldse tarvis. Suviti veetsime ikka mõne aja mere ääres, et

saaks minna hommikul merre hambahaid ja nägu pesema. Ema oli ka see, kes mind teatrisse viis. Mäletan üht korda, kui ema ei saanud minuga Estoniasse lasteetendust vaatama tulla. Pidin üksi minema Nõmmelt rongiga Tondile ja Tondilt trammiga linna. Aga praeguse Pärnu maantee viadukti kohal juhtus midagi ja tramm jäi seisma. Ma ei jõudnudki teatrisse. Ainus, mis oskasin teha, oli sama targalt koju minna.”

Matk või ülikool

1982 Kaukaasia

● „Minu matkamisaeg sai alguse sellest, et käisime sõbrannaga Tallinna Kalevi turismiklubis. Üks-päev läksime kuidagi valesti ja sattusime alpinistide päevale, kus kutsuti huvilisi nädalavahetuseks Glehni torni ronima. Kui ma sinna läksin, siis oli seal peale minu vaid üks inimene – Hillar-Kalev Kaal. Ta hakkas mind juhendama ja nii meie lugu alguse sai.

Alpinism on omamoodi sport, väga esteetiline. See pole ainult tuim andmine, vaid kõik, mis su ümber on – mäed, pilved, alpiasad –, kõik on uskumatult ilus. Esimest korda käisin Elbruse all õppelaagris enne keskkooli lõpuklassi. Siis olin kindel, et tahan ka järgmisel aastal minna, ja lootsin, et saan lausa kaks vahetust järjest olla, sest tuusikuid oli saada küll. Aga samal ajal oleksin pidanud minema ülikooli katsetele. Vanemad said sellest teada alles siis, kui juba esimeses vahetuses olin, ja saatsid mulle väga karmi kirja. Õnneks olin enne käinud muusikakooli sisseastumiskatsetel ja sain sinna sisse. Mu enda plaan oli minna Tartu ülikooli keelt ja kirjandust

õppima, aga tol hetkel oli see matk olulisem. Ju siis pidi nii minema. Minuga pole mägedes õnneks midagi hullu juhtunud, aga Kalev oli üks neist, kes vallutasid Pamiiris tundmatu mäetipu, mille nimeks pandi Eesti Estonia mäetipp.

Tagasitulekul juhtus neil selline ekstreemne lugu, et nad eksisid lumetormis ära ja jäid ööseks lumevangi. Selle tagajärjel kaotas Kalev varbad ja teine mees sõrmed. Kalev hiljem naeris, kui lonkas, et kadunud varvas valutab.”